

[P. Christensen.]

serer, men jeg understreger, at det er Handelsstandens egne Ønsker om Statens og Lovgivningens Indblanding i Erhvervslivets indre Forhold, som den højtærede Handelsminister imødekommer med disse Lovbestemmelser.

Ud fra de Betragtninger, som jeg her har gjort gældende, og uden i øvrigt at komme nærmere ind paa Enkeltheder kan jeg anbefale ogsaa dette Forslag til Vedtagelse uforandret.

Hendriksen: Jeg ved ikke, om den højtærede Handelsminister kan taale endnu en Kompliment, men jeg løber Risikoen. Det er jo ikke hver Dag, man fra den Side i Rigsdagen, jeg har den Ære at repræsentere, har Lejlighed til at komplimentere den højtærede Minister, og naar en saadan Lejlighed en sjælden Gang gives, bør den derfor udnyttes. Jeg er ganske enig med det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes) og det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) i de Udtalelser, de har fremsat om, at Lovforslagene — det gælder alle tre Forslag, der er til Behandling — er overmaade overskuelige og lette at bearbejde og overse for dem af den høje Rigsdags ærede Medlemmer, som særlig skal beskæftige sig med disse Forslag. Endvidere er Bemærkningerne særdeles udførlige og meget oplysende, og alt er saaledes i formel Henseende saare godt.

Jeg skal begynde med at omtale det første af de under Debat værende Forslag, Forslag til Lov om Varemærker. Jeg vil her gerne forudskikke den principielle Bemærkning, at mit Parti ikke vil medvirke til Ændringer i bestaaende Love, udelukkende for at man kan faa Lejlighed til at ratificere internationale Konventioner, men kun vil yde sin Medvirken i saadanne Tilfælde, hvor Konventionerne efter vor Formening indeholder Bestemmelser, der er egnede for vort Land og for Landets Befolkning. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at den Konvention, der er Hovedaarsagen til Fremsættelsen af Forslag til Lov om Varemærker — det samme gælder ogsaa med Hensyn til de øvrige Forslag —, indeholder Bestemmelser, som vi for Hovedpartens Vedkommende finder rigtige, og som vi som Følge deraf kan give vor Tilslutning.

Forslag til Lov om Varemærker hviler for Hovedpartens Vedkommende paa den meget omtalte London-Konvention af 2. Juni 1934, der fik 29 Underskrifter, deriblandt Danmarks, Norges og Sveriges.

Disse internationale Bestemmelser, der tilsigtede at skabe lovordnede Forhold til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, er i høj Grad ønskelige, men jeg finder det ogsaa rigtigt, at en gennemgribende Revision af hele Varemærkeloven samtidig foretages for at føre denne à jour med Udviklingen. Det var paakrævet, og det kan jeg følgelig billige.

Jeg er tilfreds med, at Retningslinierne bliver fælles for de nordiske Landes Varemærkelovgivning i det hele og store, men jeg kunde ønske, at ikke alene Retningslinierne var fælles, men at der virkelig var tilvejebragt fælles Lovtekst paa det her omhandlede Lovomraade. Jeg forstaar imidlertid, at det ikke har været muligt at faa dette gennemført.

Det er, synes jeg, ogsaa i Betragtning af de meget udførlige Oplysninger, der ledsager Lovforslaget, nødvendigt at underkaste dette en Behandling i et Udvalg. Jeg er velvillig stemt over for Lovforslagets Tendens til at yde Beskyttelse, og jeg mener som ærede foregaaende Talere, at en detailleret Gennemgang af Forslagets Bestemmelser paa nærværende Tidspunkt er unødvendig og bør overlades til Udvalget. Dog er der ganske enkelte Bestemmelser, jeg gerne vil omtale.

Jeg er i al Almindelighed tilfreds med Udvidelsen af Varemærkeomraadet, men til § 3, Punkt 5, der svarer til en Bestemmelse i den nugældende Lovs § 14, vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning. Jeg finder det rigtigt, at Sø- og Handelsretten foreslaas som Værneting for udenlandske næringsdrivende, ligesom Tilfældet er nu, men jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal, om ikke Sø- og Handelsretten burde være Værneting for *alle* Varemærkesager, for at der derigennem kunde skabes en ensartet og saglig Bedømmelse af de herhenhørende Spørgsmaal. Jeg er naturligvis klar over, at der af Hensyn til Retsplejeloven og andet vil blive betydelige Vanskeligheder derved, men jeg vil henstille, at Spørgsmaalet overvejes nærmere.

Jeg kan tiltræde, at Bekendtgørelse om Registrering i Henhold til § 6 kun finder Sted i Registreringstidende, og jeg finder Bestemmelsen i § 10 om en Præklusionsfrist af 5 Aar rigtig. Det er i Øjeblikket saadan, at man skal rejse Sag inden et Aars Forløb, efter at Bekendtgørelse om Mærkeregistrering er sket i Statstidende, men i Henhold til Konventionen skal der være en Frist paa mindst 3 Aar. Vi sætter altsaa her 5 Aar, og det kan jeg fuldt ud tiltræde.

I den gældende Lovs § 19 hedder det,